

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 15, Nummer 3
Juli-Augustus-September 2009

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

IN DIT NUMMER:

Dag allemaal	2
Wel en Wee	6
Hoe Ecuador bij Dorien blijft bekleven	10
Lieve Vrienden	12
Praktische informatie	16

Dag Allemaal (I)

Zambiza, 2 september 2009

Dag allemaal,

Ondertussen zijn we al weer een maand terug "aan de andere kant van de zee" en "aan de andere kant van de evenaar". Nu lopen we dus weer omgekeerd ten opzichte van jullie, nee, niet op onze handen, maar toch echt wel omgekeerd. Onze voeten zijn nu dichterbij jullie voeten dan onze hoofden en toch vallen we zo ook niet van de aardbol. We leven nu ook weer echt in een omgekeerde wereld, een wereld die we enerzijds gewoon zijn maar die toch telkens weer anders en confronterend is, zo vol tegenstellingen van uiterst mooi tot uiterst lelijk, van heel rijk tot pure miserie. Nochtans zien we dezelfde mooie volle maan als jullie. 't Is toch allemaal zo moeilijk te begrijpen en dus zullen we er ons hoofd best niet over breken. Het beste was onmiddellijk aan de slag te gaan en zo was ik snel weer volledig ondergedompeld in het werk en de pure werkelijkheid van hier.

Gelukkig kunnen we terugkijken naar een heel mooie periode waarin het enige waarover ik zou klagen de heel drukke agenda was. Maar dat zou ondankbaar zijn want die drukke agenda was en is het teken van zoveel genegenheid en vriendschap, zoveel dat we er rode kaken van krijgen en ons terecht afvragen of we dat allemaal wel verdienen. Daarom ook weer: om al die genegenheid en vriendschap waard te zijn, kunnen we hier alleen maar trachten ons uiterste best te doen en zijn we er letterlijk en figuurlijk onmiddellijk ingevlogen. Enkele grote luchtzakken net voor de kust van Venezuela stuurden toch wel menig schietgebiedje de ruimte in. Die wilden ons immers nog sneller ter plekke brengen dan voorzien. Een roetsjbaan, waar ik zowieso al niet graag op zit, had er niets aan.

't Was dus druk, de voorbije drie maanden en ik heb gedurende al die tijd het gevoel gehad "achter te lopen". Ik kwam dan ook, zoals elke volleerde ecuadoraan, overal te laat waarvoor bij iedereen mijn excuses. 't Was echt niet uit luiheid of door een slechte planning. Er was gewoonweg veel te veel te doen en nog zoveel meer te beleven.

Voor de kinderen werd de school een waar avontuur en tegelijkertijd ook een grote uitdaging. Ik ben eerlijk gezegd echt trots op hen want het was geen vanzelfsprekende opdracht. Maar ze deden hun uiterste best en, al was het met vallen en opstaan, het hoofd rekenen begint erin te geraken en zelfs de vraagstukken worden kinderspel. Amelie, die voordien bijna geen woord nederlands sprak, is helemaal klaar voor de nederlandse school en babbelt honderduit met opa en oma via skype. Het nederlands zal in dit geval echt niet haar "moeder"-taal zijn maar wel "juf-Miekes-taal". Bovenop de schoolactiviteiten werden nog een hele serie kinder-afspraken afgewerkt: In de zwemles werd de "hondjesstijl" omgetoverd in een ware mooie schoolslag waar iedereen die onze kinderen nu bezig ziet in het zwembad verwonderd van opkijkt. Ook de vele gaatjes in de tanden, vooral van mama Inge en Amelie, werden goed verzorgd en opgevuld.

Terwijl de kinderen op school waren trachtte ik bij te blijven met de was en de plas en miste ik toch wel de schooluniforms van hier. Die leveren immers weinig of geen strijkwerk op: ecologisch verantwoord en gemakkelijk, wat wil je nog meer? Er stonden ook vele opdrachten voor Taporì op het programma en een heel mooi stagepakket in het Dominiék Savio Instituut in Gits werd afgewerkt. Ik kreeg er zoveel informatie dat noch

Dag Allemaal (2)

mijn hoofd noch mijn flashmemory noch mijn laptop groot genoeg waren om alles te verwerken, gelukkig wel om alles op te slaan. Ondertussen is alles geordend, doorgelezen en omgevormd tot een mooi cursusprogramma voor alle personeelsleden van Taporì: Gedurende twintig weken zullen we de interne organisatie van het revalidatielink grondig doorlichten en heel wat reorganiseren. Er zal ook tijd uitgetrokken worden voor medische en paramedische aspecten van verscheidene handicaps. Iedereen zal gedurende die periode een bepaalde thema uitwerken zodat alles praktisch vorm krijgt. Gans dit proces en de inhoud ervan zal gesystematiseerd worden en dit logboek kan dan hopelijk van nut zijn voor andere instellingen of misschien ook wel om een stille droom werkelijkheid te laten worden.

Door die stage en onstilbare lees- en leerhonger over de zorg voor mensen met een handicap (er is hier immers nog zoveel te doen hieromtrent want er zijn nog veel te veel mensonterende en onrechtvaardige situaties waar we dagdagelijks mee geconfronteerd worden), kreeg ons verblijf in België immers ook nog een heel onverwachte en mooie wending. Maar om die te begrijpen moet ik jullie eerst het antwoord geven op volgende vraag.

Vele mensen vroegen me in België: Hoe zal Taporì verder groeien ? Wat is de toekomst ?

Het antwoord luidt dat Taporì op zich niet zoveel meer hoeft te groeien. Misschien moeten we wel reorganiseren, onszelf verbeteren, effectiever en efficiënter worden. Maar groeien ? neen. We hebben immers nooit de bedoeling gehad een heel groot, heel technisch en heel erg gespecialiseerd centrum voor mensen met een handicap te worden. Het is goed zoals het is: een klein centrum, heel goed ingebed in de lokale gemeenschap, waar mensen thuis kunnen komen en vele zor-

gen en problemen ter plekke aangepakt worden. We zouden ons almaar meer kunnen specialiseren en zo torenhoog uitgroeien boven alles: een toren van Babel terwijl er op een boogscheut rondom helemaal niets is. Een droge woesteni j waar diegenen met een handicap die ginder wonen aan hun lot overgelaten zijn. Daarom willen we zelf voorlopig niet echt meer groeien, althans niet in de hoogte.

Maar daarmee is de kous niet af en het probleem niet opgelost. Dus misschien kunnen we wel "groeien in de breedte" en dat wil zeggen: werken aan de zorg voor mensen met een handicap in een groter gebied, bijvoorbeeld het gezondheidsdistrict waartoe Pomasqui behoort, waar misschien meerdere Taporì's nodig zijn. Het is een stadsmarginaal en ruraal gebied dat ongeveer 300 000 mensen omvat en waar, als de statistieken nu eindelijk toch een beetje zouden kloppen, ongeveer 10 000 mensen met één of andere vorm van handicap zouden wonen. In Taporì worden nu een kleine 100 mensen met een handicap geholpen en nog een vijftigtal werden verwezen en zien we regelmatig terug. Maar 10 000 mensen, dat wil zeggen: meerdere centra, stilletjesaan gelinkt aan het staatsgezondheidssysteem. Want de tijd is rijp voor meer sociale investering in Ecuador. Even terzijde: Misschien hoorden jullie het al: We zullen één dezer dagen onze eerste subsidiëring vanwege de Ecuadoraanse Staat ontvangen. Het was en is nog steeds een heel lang en bureaucratisch proces maar het is een eerste echte nationale overwinning en teken van erkenning voor ons. Een stap in de goede richting.

Met dit idee van "horizontale groei" in het hoofd en zoekend naar de mogelijkheid om over dit gezondheidssysteem een interuniversitair project uit te werken, kwam ik terecht bij prof. Jo Lebeer van de Universiteit van Antwerpen. Hij staat aan het hoofd van een interuniversitair project ivm handicapzorg in Vlaanderen. Na een uur uitleg,

Dag Allemaal (3)

toelichting en argumentering van mijnentwege over het projectvoorstel stelde hij plots volgende vraag: "...Of ik ooit gedacht had aan de mogelijkheid om een doctoraatsstudie uit te voeren over dit onderwerp? Een interuniversitair project zou later misschien kunnen komen als er meer fundamenten gelegd zijn, als er meer gewicht in de schaal kan gelegd worden om zo'n VLIR-project in de wacht te slepen..." Dit was een heel onverwachte vraag, een onverwachte wending waarover eerst diep nagedacht moest worden. 't Is een hele opdracht maar tegelijkertijd ook een grote kans. Voor mezelf hoeft het niet onder de vorm van een doctoraatsstudie, maar als dit de structuur is waarbinnen ikzelf op een georganiseerde en ondersteunde manier kan verderwerken aan wat al een tijd in mijn hoofd speelt, dan misschien toch wel.

Na enkele dagen overpeinzen, bespreken, informatie opzoeken over doctoraatsstudies, piekeren en overleggen met Saulo werd de knoop doorgemaakt en heb ik het voorstel aangenomen. Nu ben ik dus bezig met het uitschrijven van het doctoraatsproject. Ik sprak hier al over het idee met mensen van het Instituut van Volksgezondheid, in Taporí en met de directeur van het departement Handicapzorg van het Ministerie van Volksgezondheid. En het voorstel werd met enthousiasme onthaald. Alles wordt dus elke dag "werkelijker" maar toch is nog niet alles in kannen en kruiken. De onderzoeksvraag moet klaar en duidelijk gesteld worden, de onderzoeksmethode uitgewerkt en ook het financiële dossier moet goed voorbereid worden. Ik hoop volledig klaar te zijn met het voorstel tegen eind september en wie erin geïnteresseerd is, inhoudelijk en eventueel ook om me te helpen sponsors hiervoor te vinden waarbij de financiering van Taporí absoluut niet in het gedrang mag komen, mag me zeker een seintje geven. Ik stuur jullie het dossier dan per mail door.

Er is dus heel veel gebeurd de voorbije drie maanden in België, teveel om hier allemaal neer te schrijven. Maar om jullie niet de indruk te geven dat er alleen maar gewerkt werd, wil ik jullie ook nog iets vertellen over vier belangrij-

ke "rustmomenten": De reis naar Frankrijk; het lezen van enkele boeken; de missen in Sint Rochus en de babbels met John en vele ware KUL(AK)-vrienden; en het samenzijn en genieten van zoveel lekkers, thuis in de Olmenlaan over de middag terwijl de kinderen op school waren en bij de zoveel familie en vrienden bij wie we onze voeten onder tafel mochten steken. 't Was zo aangenaam en fijn en hiervoor een oprechte dankjewel. Een topper was hierbij zeker ook het "priester-verjaardagfeest" van John waarbij de herinneringen aan de mis bij mezelf en de kinderen ons nog steeds kippevel bezorgen zo mooi en intens was dat alles.

De reis naar Frankrijk was ook een lange stille droom waarvan Saulo altijd zei dat het toch nooit werkelijkheid zou worden. En zie 't is toch gelukt en dan nog wel met gans de familie. De momenten aan de lange tafel, allemaal tesamen, zijn voor altijd op ons netvlies gegrift. En wat nog het mooiste van al was, net zoals papa zei: Iedereen speelde, praatte, hielp, lachte, genoot samen met iedereen. Niemand viel er ook maar één momentje buiten. Alles verliep echt "naar harte-wens". Karentje, dankjewel om zo door te duwen. Laat zulke voorstellen nog maar komen.

En om af te sluiten wil ik jullie ook nog de boeken die ik las aanraden. Het eerste is eigenlijk een kinderboek, maar ook oma Brigitte las het in één trek uit. Het heet "Bruin!" en is geschreven door Tine Mortier. Het is een mooi en echt gebeurd verhaal, heel grappig geschreven, helemaal vanuit de ogen van een kind, en daarom misschien zo echt, veel echter dan ikzelf over het mooie Ecuador zou kunnen schrijven. Echt een aanrader voor iedereen die Ecuador eens vanuit een andere hoek wil bekijken. En als jullie verleid zijn door de geur van die lekkere chocolademelk, dan mogen jullie ons dit laten weten. We brengen wat chocolade mee, en je zal zien dat het niet gelogen is in het boekje.

Dag Allemaal (4)

Het tweede boekje is "Diotima" van Gerard Boudifée. Het gaat over een straatmuzikant en over de liefde. Dat op zich was al genoeg om mij aangetrokken te voelen tot het boekje. Maar het gaat veel verder en ik probeer nog steeds zelf een antwoord te formuleren op de vraag van Diotima: "Kun je mij uitleggen wat je onder het "leven" verstaat? Wat is leven? Wat is volgens jou een levend wezen?" Het antwoord mag niet uit de biologieboeken komen. Aan jullie de uitdaging.

Ik heb ook altijd graag boeken over het leven vroeger in Vlaanderen gelezen: over de Middeleeuwen, over de markten, over de landarbeiders, over Daens en zijn companen in de industrietijd, over het vlas, over Brugge... Een boek over de kermissen van vroeger had ik nog nooit gelezen en het boek Suikerspin van Erik Vlaminck opende een nieuwe wereld, weliswaar met een heel onthutsend einde...

En als laatste, een boek dat ik in bruikleen kreeg en op het vliegtuig en de eerste dagen dat we hier terug waren helemaal doorlas: "Ines, vrouw van mijn hart" van Isabel Allende. Het gaat over de "verovering" van Latijns-Amerika, meer dan 500 jaar terug. Ines Suarez, een Spaanse die als één van de eerste vrouwen de overtocht waagde, vertelt haar verhaal. Een echt gebeurd verhaal, waar uiteindelijk ook Saulo en onze kinderen vrucht van zijn, een ongelooflijk verhaal van ontbering, grootheidswaan, vernedering, helse overtuiging, vechtlust, verkrachtingen, hoogmoed, machtswellust. Het wekt aan weerszijden verwondering en vragen op: Hoe is het toch mogelijk dat die Spanjaarden dan toch op zo'n overweldigende manier, overtuigd van hun alleenheerschappij en van hun gelijk, zich kwamen vestigen in dit continent en het bezetten en bezaten? En anderzijds, hoe moeten de mensen die hier al woonden alles beleefd hebben. In het boek wordt hier enigszins antwoord op gegeven. Het is geen geschiedenis om trots op te zijn, geen boek om blij en met plezier te lezen en nochtans is het een deel van het bloed dat door de aderen van ons kinderen stroomt. 't Was een ware confrontatie om veel uit te leren. Vooral over hoe je niet in een

vreemde cultuur en een vreemd land moet aankomen want dergelijke trieste geschiedenis draagt wonden met zich mee die in eeuwen nog niet geheeld zijn.

Ik had gezegd dat ik er deze keer een culinaire vogel van papier van zou maken maar het is eerder een "literaire" vogel van papier geworden. Dat culinaire zal voor de volgende keer zijn. Jullie hebben dus nog een aantal receptjes te goederde: de ceviche en de encocado de camaron en ook de popcorn met zout waarmee ik mijn petekind voor altijd voor mij gewonnen heb.

Zo zie je maar. Ik Ben weer ver afgeleid en nog is niet alles gezegd wat ik wilde schrijven. Ik wilde ook nog dankjewel zeggen aan "oma Lieve". Voor de derde keer mochten we van jouw huis onze "thuis in België" maken en voor de eerste keer mochten we voor lange tijd samenwonen met jou. 't Was een waar genoegen, een uitdaging op zich voor iedereen en we zijn er verdorie heel goed in geslaagd om mooi en echt samen te leven. Dankjewel, dankjewel. En met gans die drukke agenda moest er ook veel heen en weer gereden worden. Een auto stond weer klaar en 10 000 km werden afgelegd in die drie maanden tijd. Dankjewel ook hiervoor. We hopen echt ooit bij onze woorden van dankbaarheid de daad te kunnen voegen en jullie hier ons mooie Ecuador laten zien. En dit laatste geldt voor iedereen die ons genegen is en ons "van het eerste tot het laatste moment" geholpen en verwend heeft.

't Is avond en dan is 't goed in eigen hart te kijken. We zullen dus maar rustig worden. 't Is immers tijd om te gaan slapen.

Slaapwel en een goede nacht voor iedereen.

Inge,

Zambiza, 2 september 2009.

Wel en Wee (I)

2 augustus 2009

Intussen zijn we al weer vier dagen "terug in het land" en nemen we de draad van ons "gewone" leven weer op. We zijn al bijna aangepast aan het uurverschil. Alleen 's avonds ben ik nog wat vroeger moe en 's morgens ook vroeg wakker (deze morgen om 5.00 uur opgestaan), maar voor de rest is alles ok. De reis op zich was niet zo aangenaam: Op de vlucht Brussel-Madrid zat ik naast een zenuwzieke madam die oftewel voor niets begon te schaterlachen of anderzijds begon te huilen, met haar sigaretten een kruisbeeld vormde, snoof aan het doosje sigaretten om toch wat nicotine binnen te hebben. Aan de hostess zei ze dat er geen probleem was en dat ze alleen maar rustig wilde worden. Maar het was toch wel benauwelijk hoor als je dan toch al allemaal dicht op elkaar zit. In Madrid "verdwaalden" we dan eventjes in de luchthaven. We hadden immers onze boordpassen nog niet voor het vliegtuig Madrid-Quito en we werden van hot naar her gestuurd terwijl bijna alle balies al gesloten waren. En op de vlucht Madrid-Quito zaten we plots precies op een roetsjbaan: twee luchtzakken om "U" tegen te zeggen, die je je hart in je keel laten voelen en ook het eten wat deden

terugkeren. Uiteindelijk was er dan toch nog een stop voorzien in Guayaquil en duurde het wachten wat lang. Maar eenmaal in Quito ging alles heel vlot. We mochten door van de madam die onze lichaamstemperatuur controleerde om te zien of we toch geen Mexicaanse griep meehadden. Toch wel een gekte hier hoor en dat terwijl nu van overal geluiden opgaan dat het toch over een "winstgevende pandemie" gaat. De valiezen waren allemaal mee en alleen de twee dozen pralientjes zijn wat platgedrukt toegekomen. En Saulo stond ons op te wachten. 't Was mooi om zien hoe de gastjes op hem afstormden.

7 augustus

Hier gaat het goed: de gastjes zijn helemaal op hun plooi en zonder nachtmerries over de "duikvluchten" op het vliegtuig. Ze genieten van het gewoon thuis-zijn (waar het maken van de rekenblaadjes spontaan bij hoort: Sarah maakt goed vorderingen bij het vraagstukken maken: vandaag maar 1 op de 8 fout). Steeds meer beginnen ze te beseffen dat ze toch grote geluksmensjes zijn en dat ze toch weer een unieke periode hebben mogen meemaken. Je ziet het aan hun gezicht als ze over de

krijgt wat 'les' in verzorging van haar tweede kindje, bij de geboorte 2.1 kg

Wel en Wee (2)

voorbij drie maanden vertellen : over de tomaat van bijna een kilo van opa, over de koekjes- en taartjesbak met oma, over de rode bessen, de zalm, het speelgoedmuseum, om alleen maar over België te spreken...

Ikzelf heb nog altijd veel meer slaap nodig dan tevoren maar dat zal wel niet alleen door het uurverschil zijn. Het te weinig slapen van de voorbije maanden wreekt zich, maar gelukkig moeten we nog niet vroeg opstaan en kan ik dus uitslapen. De school herbegint hier op 7 september: dus we hebben nog wat respijt. Tevoren moet er wel van alles gebeuren zoals op woensdag 26, donderdag 27 en vrijdag 28 augustus telkens om 7.30 uur 's morgens oudervergadering voor Amelie, Lien en Elisa. Op 1 september heeft Sarah "kennismakingsdag" en ze begint er echt naar uit te zien. Ondertussen keek ik al alle uniforms na en we moeten gelukkig weinig bijkopen. Sarah's rok moet nog ingelegd worden en ik heb haar gezegd dat ik haar zal leren hoe een zoom in te naaien. Ze zal zeker "oefenterrein" genoeg hebben want het is een wijde plooirok. Gisteren gingen we ook nog schoolmateriaal bijhalen, zowel schoolboeken als schriften en ander schoolgerief (tot nu toe "maar" zes verschillende adressen aangedaan). Deze namiddag werd er al duchtig gekaft. Er ontbreekt nog één en ander en ik hoop dat we zonder veel drukte of wachten in lange rijen bij de diverse winkels uiteindelijk alles voor elkaar krijgen. Dat is hier nogal een verschil met in België hoor.

Lientje moest vandaag twee ontgoochelingen incasseren: haar beste vriendinneke, Sohaira, zou morgen komen maar is ziek. Dat wordt dus uitgesteld. En verder zat ikzelf blijkbaar nog zodanig in België dat ik het nieuws van de maaneclips deze avond letterlijk overnam en hen vertelde dat deze avond om 23.00 uur er een maansverduistering zou zijn. Maar daar-net bedacht ik dat dit eigenlijk om 16.00 uur Ecuadoraanse tijd is, bij klaarlichte dag hier waarbij geen maan te bespeuren valt natuurlijk. En Lien had haar nog zo voorbereid door in haar natuurkundeboek alles over maansverduisteringen te lezen, haar zonnebril klaar te leggen om toch maar niets te missen. Ze had

zelfs een avondwandeling met Saulo gepland om toch maar niet voor tijd in slaap te vallen.

Ikzelf ben weeral goed aan het werk en deed al één en ander voor Taporí, o.a. het projectvoorstel voor Solid en het projectvoorstel voor Wevelgem. Verder heb ik mijn uurrooster in mekaar gestoken voor de komende vijf maanden. Ik hoop dat ik me er goed aan zal kunnen houden, want zoals je ziet, moet er één en ander afgewerkt worden. 'k Heb er in ieder geval goesting voor en dat is al veel. En Saulo helpt me voorlopig goed. 't Zal anders zijn als hij dan toch in september naar de USA zou gaan, maar dan zal "tia Miche" wellicht ingeschakeld worden.

Daar gaan we:

Op maandag 8 u consultatie en 's avonds de correspondentie. Op dinsdag 8 u consultatie en 's avonds opstellen van schema 'reorganisatie van het revalidatieluwik en het centraal infosysteem'. Op woensdag probeer ik een tweetal uren te besteden aan de administratie van de medische consultatie, een drietal uur verder werken aan het stuk van gisterenavond en dan anderhalf uur te besteden aan de projectcoördinatie van Taporí. Donderdag is het moment om een viertal uur te werken aan mijn doctoraatsvoorstel, evenveel uren aan een Memisaproject rond chronische patiënten. De tijd die overblijft gaat naar coördinatie van Taporí. Op vrijdag heb ik een zestal uur mijn werk met begeleiding van de studenten en zal er ook nog wel wat correspondentie af te werken zijn. Zaterdag en zondag zijn de dagen waarop ik 'de bel' afwacht.....zelden gaat een weekend voorbij of er is een of andere consultatie af te handelen: de 'buitenlanders' en de 'Belgen' weten ons wonen!

9 augustus

Hier verder alles goed of toch "bijna goed", want ik deed een "slippertje" van onze drie trapjes in de keuken. met een volle wasmand in mijn handen met als gevolg een kanjer van een blauwe plek op mijn poep en op mijn linkervoorarm. Verder verdroeg ik blijkbaar een paar worstjes niet die we

Wel en Wee (3)

gisteren kregen bij Kathy, mijn collega. Zij tracteerde op een middagmaal en er waren verdacht rode worstjes bij, niet zo lekker maar je kon ze niet laten liggen. Deze morgen ben ik wakker geworden vol jeuk en bubbels over mijn hele lichaam. Dat is mooi hoor, in combinatie met die blauwe plekken vooral. Het is dus krabben en veel drinken geblazen en als het niet rap betert zal ik toch maar een pilleke pakken, denk ik.

Geniet nog verder van jullie "rustige zondag" zoals ook wij hier aan het doen zijn. Op ons menu staat "winterkost": savooikool met worst en aardappelen, lekker, met recept uit het winterkookboek van Artis Historia.

13 augustus

Wij vertrekken vrijdagmorgen naar Tena en Puyo, twee randstadjes van het Amazone-woud. Ik heb er vrijdagnamiddag en zaterdagmorgen twee vergaderingskes voor Memisa. Vandaag donderdag een heel mooie werkdag gehad. In de voormiddag ben ik naar Cotopaxi gegaan rond een heel mooie presentatie over de onderzoeksresultaten ivm handicap: een heel goed opgezette studie, vooral door Cubanen opgezet en uitgevoerd. De voorstelling gaf een goed beeld heeft van wat er aan handicap bestaat, althans in één provincie, weliswaar één van de armste, van Ecuador. Het stak ook heel goed in elkaar, er was heel veel volk (zeker 150 mensen), o.a. de vicepresident die zelf verlamd is en in een rolstoel zit. 't Was goed, echt goed en dat geeft courage. Als we hier zo verder werken, zullen we er ooit wel komen.

Deze namiddag dan verdergewerkt met de uitgevers van ons boekje "Onderzoek bij jongeren met mentale handicap", een heel lang verhaal, dat onderzoek, maar hopelijk toch echt wel met een echt heel mooi resultaat. Nu moet er nog één keer een kladversie over en weer en dan kan het gedrukt worden.

En deze namiddag/avond heb ik gewerkt

met mijn twee nieuwe studenten van de unief, twee goeie, heb ik de indruk. Bovendien is het thema van één van hen voor mij persoonlijk ook heel interessant: Die student zal in zijn onderzoeksmodule werken aan de uitbouw van een informatie- en opvolgingssysteem van prematuur geboren kinderen met hoog risico op handicap in de staatsmaterniteit. Veel kinderen geraken verloren en krijgen gedurende vele jaren, soms zelfs voor altijd zoals blijkt uit die studie in Cotopaxi, geen of amper begeleiding, medische zorgen, revalidatie. Ik denk bvb terug aan het verhaal van Juan Carlos, de jongen van 18 die ik vol etterbuilen uit een caviahok haalde en die enige tijd later aan een algemene bloedbesmetting overleed. En dat terwijl men van in het begin toch al wist dat er problemen zouden opdagen.

Dat is nu mijn groot werk hier: onnodige miserie helpen vermijden en bestaande miserie helpen verminderen. Dat is nu nog eens een reden, misschien wel "de" reden, waarom mensen kiezen om dokter te worden en te zijn. Dankjewel dat ik de kans kreeg om die keuze waar te maken. 'k Heb dat nu misschien nog wel nooit gezegd, maar toch al wel dikwijls gepeinsd.

26 augustus

Hier twee mooie consultatiedagen achter de rug. Ik zeg het dikwijls: "Moesten die consultatiemuren eens oren hebben, die zouden nogal wat kunnen vertellen achteraf". 't Is toch niet te geloven wat er allemaal binnen die vier muren gezegd, geweend, geleden, verlicht, verzorgd, losgemaakt, wordt. En dat van het prilste begin van 't leven tot bij de laatste snik. Gisteren en vandaag waren weer twee zo'n dagen waarin vanalles gebeurt. Er kwam o.a. een meisje, nichtje van een vrouwke van mijn leeftijd, die zelf tien kinderen heeft. Ze werd meegebracht door die vrouw, haar tante dus. "om te zien of het waar was dat ze zwanger was". Eerst probeerde ik het verhaal wat los te krijgen: 't Zou om een verkrachting gaan, notabene door

Wel en Wee (4)

de man van haar eigen zus, vent van 22 jaar. Zij is net 18. 't Kwam er met horten en stoten uit. Ongeveer twee maanden ver, zou ze zijn. Bij klinisch onderzoek: een platgedrukte buik, met toegesnoerde jeansbroek, een keiharde gespannen baarmoeder met een baby van zeker 7 maanden oud erin. Ik gebruikte mijn doppler en het horen van die harttoon-tjes waren het breekpunt: een en al tranen, bang, gespannen, een gans verhaal van geweld en pijn en alleen afzien. En zo begint nieuw leven. 't Zou altijd mooi moeten zijn, maar 't is dikwijls ook anders. 'k Zeg het nog maar eens: we begrijpen er bijgod helemaal niets van en toch, verdergaan is de boodschap, want het leven gaat verder soms onverbidde-lijk, dan weer als melk met honing.

En dan was er ook nog het grootmoederke met een kanjer van een bronchitis, 88 jaar moet ze zijn ondertussen en de jaren wegen door. Haar kleinzoon woont nu niet meer bij haar. De apejaren wilden teveel ruimte en een nonkel heeft paal en perk gesteld en hem bij hem thuis opgenomen. Ik denk dat het zo het beste is. Maar op die manier woont alleen nog Andrea, een heel braaf kind, 20 jaar oud, bij haar grootmoeder. Ze werkt bij een bakker en maakt heel lekkere taarten (ik kreeg er vorige week zomaar één kadoo en 't was heel lekker: een soort appelflap met veel kaneel en nootjes). Veel wordt ze niet betaald, maar daarmee en met wat haar grootmoeder krijgt, proberen ze de eindjes aan elkaar te knopen. Nu neemt ze haar schaarse vakantie-dagen op om voor haar grootmoeder te zorgen. Veel plezier en genot bij haar jonge leef-tijd, dat hoort er niet echt bij. Als ik dat vergelijk met "mijn jonge jaren" waarin onze enige verantwoordelijkheid "erdoor zijn in eerste zit" was, dan krijg ik toch wel beschaamde kaken als we ooit al ondankbaar of ontevreden geweest zijn.

Donderdag in de namiddag heb ik vergade-ning op het Ministerie met de verantwoorde-lijke voor het departement handicap. Blijkbaar hebben ze daar grote kuis gehouden en is bijna al het personeel vervangen. Hopelijk is daarmee ook hun werkwijze veranderd en gebeuren er daadwerkelijk dingen. 'k Zal eens

horen. Ikzelf vroeg die vergadering aan om te praten over het doctoraatsvoorstel, want, indien men enigszins goed aan het werk is (wat wel blijkt uit die voorstelling van de Vicepresidentie twee weken gele-den), dan zou ik met mijn onderzoek er graag bij aansluiten, eerder dan iets volle-dig onafhankelijk of parallel te doen. We zullen dus zien en ik vertel jullie er wel over.

Mijn twee studenten van de unief geraken ook op dreef, één ervan althans en de ande-re moet ik nogal aanwakkeren, en dat vraagt ook enkele uurkes werk per week.

En zo zie je maar, we zijn ook hier weer helemaal op dreef met de gewone gang van zaken, waarbij het enige wat ontbreekt "tijd" is.

9 september

Ik ben doodmoe. De drie "jongsten" start-ten vandaag heel goed in de lagere school. Amelie straalt en met haar fuchsia boeken-tas nog veel meer. Eliseke is in de wolken over de muzikleraar. En Lientje zei zelfs dat de wiskundelerares toch echt wel goed meeviel (of zouden het de rekenblaadjes geweest zijn die het enthousiasme voor rekenen positief hebben doen keren???)

Morgen is het Sarah haar beurt en ze is behoorlijk zenuwachtig. Alles staat klaar en we zullen weer vroeg opstaan (5.40 uur). Het wordt dus tijd om erin te kruipen, want het is nu al 22.05 uur

Hoe Ecuador Dorien blijft bekleven...

Lieve allemaal,

Mijn naam is Dorien Van de Voorde en sinds juni dit jaar ben ik afgestudeerd als Sociaal-cultureel werkster. Zonder een goede stage behaal je geen diploma, en zo vertrok ik begin dit jaar naar, hoe kan het ook anders... Ecuador! Ik kreeg er de kans om gedurende vier maanden (begin februari tot eind mei) werkervaring op te doen in Tapani. Mijn stage-taken waren eigenlijk heel afwisselend: Zo ging ik op verkenning van alle sociale aspecten die verbonden zijn aan het proces van diagnose en behandeling van kinderen met een handicap, waarover ik dan ook mijn scriptie schreef. Ik volgde ook enkele families op met financiële, emotionele en opvoedkundige problemen, werkte een 'leesnacht' uit voor de kinderen van de bibliotheek en ondersteunde op vrije momenten het CIDI, de bibliotheek en de avondschool.

Van bij het begin was ik ervan overtuigd dat ik met beide voeten op de grond moest blijven staan. Op vier maanden tijd kan je situaties immers niet volledig veranderen, hooguit enkele leuke momenten bezorgen waar men met vreugde naar kan terugkijken en bij deze was mijn persoonlijke uitdaging in woorden omgezet. De eerste dagen kreeg ik reeds schrijnende beelden op mijn netvlies die ik nooit meer uit mijn geheugen zal kunnen wissen. Op slag leken de problemen met mijn Ecuadoraans visum, die me overigens nachten uit de slaap hielden, miertjes in vergelijking met de enorme problemen waar sommige mensen dagelijks mee te kampen krijgen. Het zijn beelden die op je blijven kleven en waar ik totnogtoe geen woorden voor gevonden heb.

In de voorbije maanden heb ik toch enkele keren een krop in de keel moeten doorslikken. Het is misschien raar om zeggen, maar de situaties op zich kon ik, eenmaal thuisgekomen, meestal goed van me af zetten. Het is eerder de hopeloosheid die echt op de gezichten van mensen af te lezen is, dat blijft plakken zoals kleefkruid dat je ook niet zomaar van je af kan schudden. Vooral de oneerlijkheid dat ik geboren ben in een land waar alles mogelijk is. Sinds mijn verblijf in Ecuador begin ik toch te beseffen dat geen enkel probleem onoplosbaar blijft in België. Hiermee wil ik natuurlijk niet zeggen dat het leven hier altijd rozengeur en maneschijn is, verre van, maar in vergelijking met een land zoals Ecuador is het toch veel gemakkelijker leven in België. Ik denk bijvoorbeeld aan bepaalde medische onderzoeken die in België veel gemakkelijker, en vooral goedkoper uitgevoerd kunnen worden (mede dankzij onze sociale zekerheid uiteraard).

En eigenlijk zou ik jullie dan gemakshalve kunnen bestoken met allerlei clichés die ik op mijn reis heb gezien. Zoals het feit dat wij, Belgen, grote huizen zetten met veel kamers, stromend water, elektriciteit en centrale verwarming. Sommige Ecuadoranen daarentegen leven met drie generaties in één kamer, zonder elektriciteit of stromend water. Of wij moderne Belgen hebben elke dag iets anders op ons bord en natuurlijk lusten we graag worst met appelmoes, maar wat vinden we het heerlijk om uit eten te gaan in de stad en Mexicaans te proeven, Vietnamees, Sushi en ander exotisch spul... En wat eet de doorsnee Ecuadoraan? Elke dag opnieuw rijst met bruine bonen, en als ze geluk hebben een stukje kip.

Maar in mijn oren klinkt dat ongelooflijk afgezaagd! Uiteraard is het allemaal waar, althans in sommige gevallen. Maar de televisie heeft al zo vaak deze beelden uitgespuwd en wat doet dat eigenlijk nog met ons? Heel even vinden we het erg maar zie, onze favoriete soap komt eraan en in een mum van tijd zijn we het leed alweer vergeten. Totdat je die mensen ontmoet... in 't echt... Ze hebben een naam gekregen, een gezicht. Het zijn geen onbekenden meer, het is Mercedes, Isabel, Miguel... Ik heb samen met hen aan de deur van 'de overheid' geklopt op zoek naar hulp, ging samen met hen op zoek naar een speciale school of specifieke medische hulp, werd net als hen van het kastje naar de muur gestuurd enz. Ik ken hun dromen en verlangens. En net zoals wij, verdienen ook zij kansen. Kansen op een goed onderwijs, een degelijke gezondheidszorg, kansen om zich te ontplooiën en te ontwikkelen.

Ik denk dat het belangrijk is voor de mensen hier in het 'noorden' om te begrijpen hoe de wereld in elkaar zit. De ideale oplossing zou zijn dat iedereen de kans zou krijgen om een periode in het 'zuiden' te wonen, maar dat is natuurlijk niet haalbaar. Maar ik ben er wel van overtuigd dat we erover moeten blijven schrijven, praten, mensen bewust maken. Het waren vier fantastische maanden waar ik altijd met een glimlach aan zal terugdenken. Ecuador heeft heel veel waarden en levenswijzen die ik in mijn rugzak zou willen stoppen om uit te delen in Europa. Ik heb veel bijgeleerd, heb onwaarschijnlijke dingen gezien en had vooral ook het geluk warm ontvangen te worden door zowel een lieve familie als een toffe organisatie.

Ik hou absoluut niet van afscheid nemen. Ik ben dan ook niet van plan om 'chau' te zeggen. 'Hasta luego' klinkt me beter in de oren: Tot later, Ecuador!... Niet meer voor zo lange tijd misschien, maar ik zou toch graag nog eens op bezoek gaan.

Dorien.

Eens van de overkant

Eens van de overkant....

11 juli 2009 was een mooi ontmoetingsmoment

Met meer dan honderd waren we samen in de Bamo-school in Moorsele: familie, vrienden, Taponi-bedevaarders.....

Sarah, Lien en Elisa – Amelie liet de eer aan haar zussen - stelden – inderdaad in hun beste Nederlands – hun Ecuador voor.

Inge had het in het kort over haar toekomstprojecten maar

Heel onverwachts kwam uit Ecuador een brief overgevlogen. Dorien Vandevoorde , studente Artevelde Hogeschool Gent, was net terug als stagiaire in Tapor en vroeg het woord....

Ze las in vertaling een brief voor van Gerardo, de man van Yvonne, de voorzitter van Taponi: een mooi moment, leuk, soms grappig – je moet die Gerardo kennen! – maar recht uit het hart en dat deed deugd. We mochten eens van uit de overkant de waardering voor Inge's werk aanhoren.....en Inge was er aanvankelijk wel blij, maar naarmate verder gele-

Lieve vrienden,

Mag ik even mijn hand opsteken en het woord vragen. Als het mij toegestaan wordt ga ik even voor jullie staan om jullie een mooi liefdesverhaal te vertellen, van dat soort waarbij men op het einde zegt: en ze leefden nog lang en gelukkig.

Maar voor ik dat wil doen, wil ik mezelf voorstellen. Mijn naam is Gerardo Caicedo en aangezien ik er in levende lijve niet bij kan zijn vandaag, gebruik ik het lichaam van Dorien. Natuurlijk ben ik kleiner en smaller dan haar, heb ik meer krulletjes, maar minder vrouwelijke rondingen. Dorien wou me enkel haar mooie stem even lenen zodat ik toch bij jullie kon zijn. Dames en heren, als iemand van jullie in slaap dreigt te vallen, dan geef ik de persoon naast u de toestemming je eens goed te 'porren' zodat je het einde niet dreigt te missen. Misschien heeft het verhaal wel een zeer indrukwekkend einde, misschien komt Saulo (de echtgenoot van Inge) wel binnen op zijn witte paard, die Inge vervolgens meeneemt op een tweede huwelijksreis... al zouden hun kinderen dan huilend achterblijven.

Dus dames en heren, zet jullie gemakkelijk. Wie zich op de grond wil neerleggen, doe gerust. Wees ook niet verlegen om je kussen en/of knuffelbeer mee te brengen, maar let dus op dat je niet in slaap valt, want... je kent de gevolgen.

Vrienden, zoals jullie weten begint elk verhaaltje met: 'Er was eens...'. Dus zo ga ook ik vandaag beginnen: Er was eens, in een dorp hier ver vandaan, Pomasqui, een prinses die daar was toegekomen vanuit een ander dorp, ook heel ver: Moorsele. Haar hart was daar in Moorsele gestolen door een man die vanuit Ecuador naar België was gekomen met een boot. De ouders van Inge, want zo noemde de prinses, konden deze heftige rivier van liefde niet tegenhouden en keken lijdzaam toe hoe hun dochter, nog met haar stethoscoop in de hand, naar Amerika vertrok op het ritme van de folkloristische muziek.

Eenmaal aangekomen in dat land dat doorkruist wordt door de evenaar, gingen ze in een klein dorpje wonen dat Zambiza heette. Er kwam een dochter, en nog één, en ze konden niet stoppen dus kwam er nóg één en uiteindelijk... nog één. Al snel leerde ze ook Pomasqui kennen, een klein dorpje tussen de bergen waar een rivier doorstroomt met water zo helder als kristallen en vol met vissen. Af en toe

vind je er zelfs een koppeltje zwanen. In de bergen zie je de kinderen buitenspe-
len, genietend van de wilde vruchten die ze kunnen plukken in de bossen.

Ok ik geef toe, dit gedeelte kwam even uit mijn eigen verbeelding, de rivier Villo-
rita is namelijk helemaal vervuild, en het enige wat er nog zwemt is rondzwerfend
vuil dat afkomstig is uit de grote stad Quito. Maar als ik jullie dit zeg, verliest
het verhaal zijn charme, dus blijf even denken dat het een mooi riviertje was...

Pomasqui, een dorp dat altijd geregeerd werd door armoede en vergetelheid,
door familiale problemen en ziekte, met vele gevallen van kinderen met een fysie-
ke of mentale handicap, met ondervoede moeders van vijf of meer kinderen. Een
dorp zonder de nodige infrastructuur, nochtans gelegen in een relatief rijker
land.

Het is in deze omstandigheden dat ons verhaal van de liefde verdergaat. Armoe-
de moet immers niet altijd geassocieerd worden met verdriet. Ik zou jullie iets
willen vertellen: deze families van de vierde wereld, zijn de families die het minst
te lijden hebben, want ze maken zich enkel zorgen over wat ècht telt in het le-
ven.

Waar men de armoede het meest voelt is in tijden van ziekte. Voor velen is de
toegang tot medische verzorging moeilijk, ze worden voortdurend geconfron-
teerd met onrechtvaardigheid. Erger nog wordt het bij de zoektocht naar medi-
cijnen. Deze mensen bedotten zichzelf vaak door de werkelijke diagnose niet te
willen horen. Zelfs al is de pijn ondraaglijk, ze hopen zichzelf te kunnen genezen
met één of andere kruidenthee... Het is in dit dorp waar Inge terecht kwam om
moeders aan te raden hun kinderen mee te nemen voor medische controles, om
aan te tonen dat de graad van ondervoeding bij velen te hoog is: niet omwille van
gebrek aan voedingswaren, maar omwille van gebrek aan financiële middelen om
ze aan te kopen.

De nood en het verlangen om iets meer te kunnen doen voor deze mensen is
groot. Dus begon Inge haar prins overdag achter te laten om naar Pomasqui te
kunnen komen. Daar startte ze haar dokterspraktijk en kwam ze ook op een geni-
aal idee: een kleine bibliotheek opzetten waar kinderen hun huiswerk kunnen ko-
men maken. Deze kinderen, die thuis te weinig ondersteuning krijgen, hebben nu
een plaats waar ze terecht kunnen om extra uitleg te vragen. Daarbij is het voor
hen ook een ideale gelegenheid om samen met vriendjes na schooltijd nog even te
spelen.

Van daaruit ontstond uiteindelijk de vzw Tapori, waar momenteel gewerkt wordt
rond gezondheid en psychologie, met verschillende therapieën en een centrum
waar kinderen met een handicap worden opgevangen. Maar het mooiste gedeelte
van het verhaal zijn jullie, de personen die mijn verhaal nu horen en die ik kan
zien doorheen de ogen van Dorien. En ik kan jullie zeggen dat het een luxe is om
vrienden te hebben zoals jullie. Het maakt niet uit dat we elkaar niet in het echt
kunnen zien. Tijd en ruimte zijn relatieve begrippen waarmee je niet eens goed-
heid en liefde kan meten.

Zelf kan ik Tapori van buitenaf bekijken, ik ben namelijk de echtgenoot van Ivon-
ne, een eenvoudig persoon die de kans heeft gekregen voorzitter te zijn van de-
ze vzw. Via mijn echtgenote zie ik het onbehagen en verdriet wanneer families
moeten leven in ziekte en verdriet. Maar ik zie ook het genoeg dat ze heeft
wanneer ze iets heeft kunnen betekenen voor een ander. Het is dit gevoel dat ik
jullie wilde overbrengen met dit verhaal, dat jullie het geluk voelen bij het werk

Eens van de overkant

dat jullie verzetten. Het wordt dan weerspiegelt in een glimlach van Kevin bijvoorbeeld. Een jongetje met een zware mentale en fysieke handicap. Hij zal nooit weten wie jullie zijn en wat jullie voor hem doen. Maar dat maakt niet uit, want als ik naar Taporí ga zie ik dat hij zijn hand naar me uitsteekt opdat ik hem een knuffel zou geven. Hij lijdt niet, het is mijn hart dat huilt. Hij is gelukkiger dan wij allemaal samen. We hebben allemaal nood aan een moment waarop we bedankt worden, dat we weten dat we dingen goed doen, want dit maakt de wens om door te zetten groter. Ik denk dat jullie niet genoeg beseffen dat de dingen die jullie doen, voor ons een ongelooflijke kans betekent om groot werk te verrichten. En jullie verdienen stuk voor stuk een eremonument op een plaats die onverwoestbaar is: ons hart. Bedankt aan ieder van jullie!

We zijn ook heel blij dat we steeds vrijwilligers zien komen uit België. Ze komen toe als vreemdelingen, maar op zeer korte tijd maken ze echt deel uit van onze Taporí-familie. We delen niet enkel het werk samen, maar vooral de vriendschap en het genieten van de kleine dingen in het leven. Ik zou hen één voor één willen bedanken en hopelijk vergeet ik niemand, want dat zou echt onvergeeflijk zijn. Gemakkelijkheidshalve zou ik dus kunnen zeggen: Bedankt aan iedereen. Maar ze hebben namen, Belgische namen die voor ons moeilijk te spellen en uit te spreken zijn, maar we doen ons best: We denken aan Soetkin en Helen, onze eerste avonturiers, die vermoedelijk al een gezinnetje hebben gesticht ondertussen. Agie en Sophie, wiens foto nog steeds hangt te pronken in de bibliotheek. Lien en haar schattige ogen, die naar huis ging met enkele kilo's extra dankzij het lekkere Ecuadoraanse eten. Sophia, Kristy en Evelyn, die we altijd zullen meedragen in ons hart. Regine en Verle die we, ondanks hun korte verblijf hier, nooit zullen vergeten. Maar ook onze enige mannelijke vrijwilliger die we ooit hebben gehad, Bert. En tenslotte Dorien, die we, omdat ze het best overweg kon met de Spaanse taal, dit werkje gaven om deze hele tekst te vertalen. En er is nog iemand die we hier zouden willen vernoemen, maar ik heb geen idee hoe ik haar naam zou moeten schrijven, laat staan uitspreken, dus maak ik er zelf maar iets van zoals ik het altijd hoorde bij Inge: Añes, of Ines, Iñies, Añies of Asies of zoiets... We denken aan iedereen!

Goed, het verhaal loopt ten einde. Aan jullie, wiens gezichten ik eens zou willen zien om er vervolgens een naam bij te weten, wil ik vragen om met vreugde door het leven te gaan. Het werk dat jullie verrichten is een zaadje in vruchtbare bodem. Geniet nog van deze bijeenkomst, word gerust een beetje 'dronken', niet teveel natuurlijk. (Tussen haakjes, 'dronken' is het enige woordje in het Nederlands dat menig Ecuadoraan in Taporí heeft kunnen onthouden).

Voor wie Spaans een beetje kan verstaan wil ik vragen aan Dorien dat ze de volgende zin luid en duidelijk formuleert om het nadien te vertalen voor degenen die het niet zouden verstaan...

EL MUNDO PUEDE SER INMENSO, PERO PARA LA SOLIDARIDAD Y EL AMOR, ES APENAS UNA GOTA DE AGUA CRISTALINA.

De wereld kan immens zijn, maar vergeleken met de solidariteit en de liefde die er heersen is het slechts een waterdruppel.

Er rest me nu enkel nog te zeggen dat Roodkapje de wolf heeft weten te bedotten, haar grootmoeder getrouwd is met de grootvader van Pinocchio en de boomhakker gestopt is met bomen te hakken en nu ecooloog is geworden. Ondertussen zit prins Saulo nog steeds te huilen in Ecuador, wachtend op de terugkeer van zijn prinses en hun vier geweldige dochters.

En mijn vrouw en ik zullen deze avond heerlijk slapen, dromend van een prachtig land, België genaamd, waar een dorp bestaat met mensen die echt kunnen lachen en liefhebben... Die soms ook huilen, maar huilen maakt tenslotte deel uit van gelukkig zijn.

Vrienden voor altijd.

Ivonne en Gerardo.

✓ **ogel van papier**

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-
Allegaert

Olmenlaan 30 8560 Moorsele

Telefoon&fax: (056) 41 43 68

E-mail: edebrall@skynet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

Tel en Fax 00 59 32 288 62 29

debringe@ecnet.ec

Tel en Fax 00 59 32 288 62 29

debringe@ecnet.ec

De naam "**Tapori**" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysische of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van "solidariteit".

TAPORI—ECUADORIAANSE VERSIE—VANDAAG

Inge startte haar **Tapori-project** in 1993 en het was aanvankelijk vergelijkbaar met een consultatiebureau van het Belgische Kind en Gezin, weliswaar op kleinere schaal. Binnen deze consultaties werden al vlug de andere noden van de mensen duidelijk en zo groeide het project stap voor stap uit tot een interdisciplinair gezondheidscentrum, een "**Centro de Salud Integral**", dat staat voor een lokale maar toch structurele aanpak van de totale armoede-problematiek.

Op dit ogenblik bestaat het project uit de volgende **vier onderdelen**:

- Een medisch-sociaal luik (consultatiebureau).
- Een revalidatiecentrum waar in vier luiken de zorg voor mensen met een handicap opgenomen wordt.
- Een educatief luik met bibliotheek voor kinderen en jongeren en een avondschool voor jongeren en volwassenen.
- Een socio-economisch luik met twee microbedrijfjes.

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest : (vanaf 30,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

000-0718676-03

Kontinenten — Doorniksesteenweg 149

8500 Kortrijk

Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador

(Kontinenten is het administratief centrum voor missiewerking in

Zonder fiscaal attest :

083-2520839-06

Inge Debrouwere

Moorsele

Vermelding: Project Tapori

Wil je zelf op de een of andere wijze de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven, heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@skynet.be of 056/41.43.68 (ouders van Inge)